

JAKUB BOUDA

Vyřízenej

© Jakub Bouda, 2023
Typography © Beky
Obálka: Já Sám II
Korektura: Martina Krešne

Slovo autora

Je velmi sympatické, že se tolik psychologů snaží, aby se k laické veřejnosti dostaly jejich názory na psychopaty. Běžný člověk si tak může celkem jednoduše vygooglovat, jak pozná psychopata, jaké jsou jeho charakterové rysy, na co si dávat pozor a jak se od takových lidí stranit. Problém je v tom, že googlovat umí i psychopaté. Ale naděje umírá poslední. Někdy.

Část první, naprosto vyčerpávající

Nová rodina

Za svůj život jsem v kině už párkrát byl. V dobách, kdy se člověk nemoh podívat do databáze na hodnocení, to byl vždycky risk. Proto se stávalo, že lidi v kině běžně usínali a chrápali. Já nespal. Ano, prožíval jsem právě příšernou noční můru, ale voči jsem měl vtevřený. Hrůzou. Bylo to pro mě poněkud neuchopitelný.

Víte, jak to myslím. Muj poškozenej mozkovéj lalok se snažila vobklíčit zodpovědnost a rodičovskej pud. Taky mě napadlo, že bych se moh někam zašít. Daleko, mimo civilizaci. Uznejte sami. Copak já jsem materiál na výchovu harantů? A ještě navíc je to holka. Naprosto, ale naprosto nepoužitelná kombinace. Jenže pak mě zase přepad ten zodpovědnej pocit, že frajeři nezdrhaj. Frajeři se všemu staví čelem. Jenže frajeři mívaj ty čela taky dost rozbitý.

Film jsem absolutně nevnímal. Byla to nějaká pohádka. Asi. Doufam teda. Nikdo přičetnej by snad Lábusovi roli v normálním filmu nedal. Snad. Když to skončilo, bezmyšlenkovitě jsem se rozloučil a namířil si do nejbližší hospody. Byla naštěstí v tom samým baráku jako kino. Kosár, jak to tady nazývali, byla vobyčejná a špinavá knajpa. Nevnímal jsem to. Lil jsem do sebe jedno pivo za druhym v kombinaci s panákama a snažil se vypnout mozek, kterej na mě z posledních sil vrčel, že jsem táta.

Táta. Ty píčo. Jak se to, do prdele, stalo? Teda jako já vim, jak se to stalo. Ve škole jsem byl spíš podprůměrnej, ale určitý věci si pamatuju. V učebnici biologie z pátý třídy byl dokonce vobrázek. Ale jak se to

do hajzlu stalo mně? A hlavně proč? Na světě pobíhají doslova miliony zoufalejších párů, který by za spratka dali první poslední a hovořilo jako já, který to vůbec, ale fakt vůbec nestojí, má najednou desetiletou princezničku. Vesmír je strašná kunda. No ne?

Pil jsem a přemýšlel a mlhavě si vybavuju, že si ke mně přisedl nějaký vošuntělejší maník. Neustále se snažil komunikovat, ale vyprávěl, i když ho zrovna nikdo neposlouchal. Jako třeba já. Ignoroval jsem ho, ale to neznamená, že ten nevhlednej chlap přestal být otravný. Když už se mi zdálo, že hučí trochu moc, sdělil jsem mu svůj názor na kokoty, co se vtírají. Na chvíli to vážně zabralo. Chlápek prostě ztichnul a věnoval se krabičce sirek na propáleném ubrusu. Pak z ničeho nic popadnul popelník a šlehnul mě s ním do ksichtu. Oujé.

Křuplo to a na už tak ztýraném ubrusu se vobjevila další skvrna. A zub. Naštěstí vobyčejnější, původní. To tomu frajerovi, myslím, zachránilo život. Kdyby mi vyrazil ten drahejší keramický, určitě bych ho za to zabil. Teda jako já k tomu neměl daleko ani tak.

Vnímám jsem, jak hospoda na pozadí té události ztichla. Pak jsem si toho debila líp prohlídnul. Neznám jsem ho. Určitě, a to bych mohl podepsat, jsem ho nikdy předtím neviděl. Takže mě ten zmrdr fláknul naprosto bezdůvodně. A já jsem prej psychopat.

Ale zpátky k frajerovi. Běžná postava, hubený ruce, nohy jako tyčky na mávátko, břicho, takovej těhotnej pavouk.

Vošoupaný džíný, triko s nějakou metalovou kapelou, asi tak na ramena dlouhý, mastný vlasy. Snad nebudou moc klouzat, napadlo mě, když jsem ho za ty pačesy v sedě drapnul a poslal ho rypákem na hranu stolu. Ubrus začal podezřele vypadat jako krevní atlas.

Hospoda zašuměla. A pak už ten šum nepřestal. Využil jsem toho, že ten chcípák na chvíli zcepeněl a postavil jsem se. Pak jsem ho popadnul za triko a vytáhnul ho, jak starej koberec před hospodu. Trochu jsem ho cestou pocuchal vo futra, ale to už se stává, když rozčilujete slušný lidi. To asi jak se mi třásly pazoury adrenalinem. Venku jsem mu jí hned hvízdnu na žaludek. A ještě jednu. A do třetice všeho dobrýho. Umlátím toho zasranýho hajzla. Zlomil se jak plastovej skládací metr a kapánek si ublinknul. Poslal jsem mu naproti hlavě holeň a kochal se jeho nádhernou, skoro ukázkovou, vertikální votočkou. V hlavě mi zněl tichej a uznalej potlesk vod Jackie Chana. Podobnej princip jako to mimino v Ally McBealový. Pak jsem ho čapnul za nohavici a vydal se s nim k bočním schodum. To už ale vybíhali lidi z hospody.

Asi vás to překvapí, ale tábor fanoušků stál za mnou. Rozlícenej dav, kterej si přál vidět pomstu a krev. Tohle se totiž nedělá. Normální člověk přece nevezme nikoho po hubě popelníkem z rozříznutýho luxferu. Ani nikoho jako jsem já. Nikdy v životě už jsem pak neslyšel najednou tolik kreativních návrhů k ublížení na těle. Měl jsem ho podle nich rozkopat, zlámat mu hnáty, rozbít palici, pověsit za koule do průvanu, ukázat mu, kde má

kanec piču a totálně ho zničit, aby si pamatoval, že tohle se nedělá. Vyšlo mi z toho tolik, že když ho jebnu z těch schodů, moh bych při troše štěstí uspokojit skoro všechny najednou. Takže jsem toho zmrda zved za rantl toho jeho ušmudlanýho trika a podrážkou ho poslal dolů. Padal jak Belmondo ve Zvířeti.

Akci vocenil nadšenej hukot vopilců a někdo přičetnější mě varoval, že hostinskej zavolal švestky. Votočil jsem se, vyndal z kapsy pětikilo, připlác ho prvnímu maníkovi na hrudník se slovy: „Zaplať to tam za mě,“ a zmizel jsem směrem do sídliště. Sirény už bylo slyšet.

Až doma mi došlo, že mám vlastně skvělou náladu, veškerej splín z toho šokujícího zjištění byl pryč a já jsem začal uvažovat rozumně. Co to znamená? To znamená, že jsem si naplánoval další schůzku s Radkou a s tužkou v ruce jsem začal vymejšlet dárky pro svoji dceru. Teda jako jestli je moje, to si ještě dodatečně ověřím, abych tady nedělal týdýta cizímu spratkovi, ale vnitřně jsem věděl, že je to zbytečný. Radka by si to nevymyslela. Neměla proč. Nebo měla?

Druhej den ráno jsem vstal, nalil do sebe dvě kafe, abych voddálil to hřmění, který se mi usídlilo někde za čelem a zkusil se podívat na svět střízlivejma vočima. Nebyl to moc pěkněj výhled. Ale některý věci změnit nejdou, a když jo, tak jenom k horšímu.

Přemejšlel jsem, jak nenápadně zjistit, že je Lucie skutečně mym genetickým pokračovatelem. Bohužel mě nenapadla žádná rozumná možnost, jak toho docílit.

Takže jsem vzal telefon a zavola Radce. Zvedla to na druhý zazvonění a souhlasila, že se slezem na kafi. Pak nastal menší zádrhel, když jsem měl zvolit místo. No uznejte, po kafičkách zrovna netrajdám a Archu jsem zamítnul, protože se nacházela hned vedle kina a tam jsem se po včerejšku radši moc ukazovat nechtěl.

Nakonec jsme skončili v Kaskádě, což byl jenom novejši název pro starejši komunistické hotel Murom, pojmenované podle ruského hrdiny vopěvovaného v bylinách.¹ Jak jsem předpokládal, byl název a část vobsluhy to jediný, co se změnilo.

Když jsme se usadili ke stolečku, Radka se přiznala, že si připadá jako štětka. Ne že by se nějak nabízela nebo to tu vypadalo jako v bordelu, ale všichni místní věděli, že se tady ty holky scházely. Byla to psychická záležitost. Uklidnil jsem jí, že si připadám mnohem hůř. Zasmála se tomu a ukázala přitom nádherné zuby. A když už byla takhle uvolněná atmosféra, vzal jsem to naštorc horkou kaší a zeptal se přímo.

„Seš si jistá, že je Lucie moje dcera?“ Tu větu jsem si připravoval dlouho. Jasně, je to vod fotra v podstatě vohavnost, takový pochyby, nejde to moc vylepšit, ale už doma mě napadlo, že bych měl vynechat výrazy typu „to dítě“. Už takhle to znělo dost nepřátelsky.

---

¹ Bylina v Rusku není jen kytko, ale i pohádkový příběh. S přihlédnutím na ruské tradice patrně kompletně celý vyňhaný.

„Chceš si nechat udělat test?“ překvapila mě Radka naprosto relevantní votázkou. A já kejvnul, protože takhle jednoduše už by to v budoucnu nikdy nešlo. „Mám rád ve věcech řád,“ špitnul jsem na svojí vomluvu. „Tak to je zajímavá změna,“ řekla mi na to Radka a pokrčila ramenama.

Vo dva tejdny pozdějc už jsem věděl, že tyhle tanečky byly naprosto zbytečný. Verdikt zněl jasně. Lucie je ofiko muj potomek. A vod toho se začalo všechno vodvíjet. Vomyl byl vyloučenej a na tahu jsem byl já. Už jsem si pomalu začal plánovat vejlety a podobný kraviny, který rodiče dělaj, když maj pocit, že něco posrali, ale pak mě napadlo, že bych se měl zeptat hlavně svý dcery, jestli vo to vůbec stojí. Pěkně na rovinu. Jenže jak na to?

Je pravda, že co se týče psychologie, fakt jsem hodně pokročil. Až na toho magora s popelníkem jsem bezpečně poznával charakter lidí na první pohled maximálně po pár větách. Neni to nic složitýho. Lidí je totiž jenom pár druhů.

Ty, co se vás bojí, poznáte hned. Buď se držej stranou, nebo radši nic neříkaj, ani se nesmějou vašim vtipum, co kdyby to byla past. Dělej, že tam nejsou. A dělej dobře. Proto ještě žijou.

Pak jsou tady ty, co vám lezou do prdele, protože ve vás viděj alfu a chtěj bejt v kontaktu, až se bude porcovat medvěd. Nemusí zrovna nosit v kuffíku šéfovo špinavý prádlo, ale vohnutej hřbet a servilní úsměv k tomu patří

tak nějak automaticky. Ty taky nejsou nebezpečný, nechtěj si špinit ruce, počkaj si, co na ně zbyde.

Pak je tady kombinace těch dvou. To pak je ten jejich úsměv trochu křečovitej. Jsou to dost labilní lidi, který se snadno vyděsí, ale mohli by pak udělat nějakou nepředloženost. Radši na nich držet pro jistotu jedno vočko.

Zvláštní sorta jsou lidi, co vás potřebujou. Tam si nejste jistý ničím. Může to bejt skutečná potřeba, můžou vás taky zneužívat. A když dostanou, co chtěj, nezajímáte je. Do tý patřim částečně i já.

Předposlední parta jsou lidi, co vás maj na praku. Těch je naprostá většina a choděj s váma na ulici, sedí v hospodě, a hlavně za přepážkou na úradě. A pak jsou tady ty, co vás chtěj vovládat. A záleží na tom, jaká skupina jste vy, jestli se necháte, protože nemáte na vodpor, nebo protože si počkáte, co zbyde na vodhozenejch kostech. Anebo takovýho člověka pošlete do prdele, případně ho zbijete, aby viděl, jak jsou rozdaný karty. Až takhle je to jednoduchý. Jenže to platí pro dospěláky. Haranti, to je extra klasa a každej, kdo dával na hodinách psychologie pozor, vám to potvrdí. A pak taky většina rodičů.

Víte, vo dětech se toho hodně nažvaní. V knihách v televizi, ve filmech. Všude je líčej jako bezbranný a čistý duše, dosud nezasažený vodvrácenou stranou světa a většinově je předkládán jejich smysl pro čistou pravdu. No, nic vod tý čistý pravdy neni vzdálenější.

Parchanti totiž vod malička lžou, podváděj, kradou a manipulujou se svym okolim. Všechno sváděj na druhý, k okolí jsou nevěšimaví, nic neviděli, nic neslyšeli, nic neví. Jsou to zasraný kombinace Chuckieho a Adamsovic harantů. Kdyby ne, k čemu by byly všechny ty pastřáky. A to tu mluvíme vo spratcích, který ještě ani nezasáhla puberta. To je totiž finální vobdobí, kdy většina rodičů začne chápat slavný háčka, jako byl Herodes a Hitler. Takže mě napadlo, že nejlepší bude jít ke kováři, když jsem sám pouhej kovářiček.

„Ni-ko-la-ji,“ vysoukal ze sebe překvapeně doktor a nastávající tchán v jedný vosobě, když vtevřel dveře. „Zavoláte fyzly, nebo mě pozvete dál?“ zeptal jsem se ho drze a věnoval mu výmluvnej pohled, ze kterýho bylo dost patrný, že volba A je do nebe volající nepředloženost. Ale klid. Doktor prvnim testem prošel na výbornou.

Když jsme se usadili ve vobýváku na koženéj, ale letitej gauč, na kterej jsem měl mimochodem výborný sexuální vzpomínky, najel jsem znova na taktiku přímý střely. „Mám vám říkat doktore nebo tati?“ vypadlo ze mě, a ještě že tak, protože to, co se mi vodehrálo v ten moment před vočima, by vocenili i animátoři Toma a Jerryho.

„Chcete nějakej prášek nebo vodu, doktore? Je vůbec v mojí moci vám pomoct? Nemám někoho zavolat?“ staral jsem se až přehnaně. Nakonec, ten chlap se stával mojí rodinou. Jistě, nebyla v tom ani špetka

dobrovolnosti, ale jak je to s vesmírem už jsme si tady vyjasnili.

Doktorskej jenom unaveně zavrtěl hlavou a pomalu se mu do tváří vracela barva.

„Hele, je mi to dost trapný, doktore. Měl jsem, nevím proč, utkvělou představu, že to víte. Moje chyba. No, ale zase je to pro vás jako pro psychologa cenná zkušenost, ne? Víte, jak se cejtí chlap, kterému z voleje někdo oznámí, že mu už deset let po světě běhá potomek.“
Usmál jsem se, protože v tomhle jsme na tom byli vlastně voba stejně.

Doktor jenom zalapal po dechu a já jsem měl pocit, že se vo něj pokouší mrákoty.

„Ty,“ vypadlo z něj pak po chvíli, když si srovnal dech.
„Jo,“ kejnul jsem. „Vim, co chcete říct, doktore. Život je zlej. Nebylo to úmyslně, jestli vás to uklidní.“

Pak jsem vstal, přešel místnost, vtevřel zasklenou skříňku a vyndal dvě skleničky, který jsem naplnil z donesený flašky. Byl to dobrej tah. Teda jako přinýst tu flanděru. Tenhle suchar nevypadal, že by se po večerech zpíjel, a navíc mi kytká přišla jako dost teplá blbost. Doktor se rezignovaně chopil panáka a zkušeně ho poslal za límec. Dolil jsem mu.

„Tak, taťko. Já vim, že je na tyhle pitomosti dost pozdě a určitě se vám teď v hlavě vyrojí miliarda poučení, že zdravej vztah dvou lidí má nějakej ustálenej společenskej vývoj, ale už se to stalo takhle, takže si

v klidu pobřežíte, až vypadnu. Na druhou stranu, viděl jste někdy film Jak dostat tatínka do polepšovny? Určitě jo, je to pro vás tematický a navíc je to klasika. Tam čekaj dva lidi před svatbou už druhý dítě a víte co? Lidi ten film milujou. Nikdy jsem neslyšel nikoho naříkat, co to je za móresy. Prostě to tak je. Takže hlavu vzhůru, nejste v tom sám. A upřímně, mohlo to bejt i horší. Já jsem aspoň bílej. Vim, že nepřiznáte, že jste rasista, ale jste i tak radši, že jo?“

Doktor do sebe beze slova poslal druhou nálož, tak jsem se nahnul, poplácal ho po rameni a do třetice mu dolil. „Navíc je moje situace tý vaší dost podobná,“ pokračoval jsem. „Já jsem vo Lucii taky neměl ani tušení. Dokud jsem před pár tejdnama nepotkal v restauraci Radku. A jestli vás to potěší, doktore, vypadal jsem po tom, co mi to řekla, podobně jako teď vy. No, nekulte na mě ty vyděšený voči, pantatínku. Je to i vaše chyba. Kdybyste byl zodpovědněj jedinec, netahal byste vo prázdniny dceru po pastácích a poslal byste jí jako každej slušnej a starostlivej táta votěhotnět někam na tábor, když už nám teda zrušili ty spartakiády. A Radka na tom má taky svůj díl, protože kdyby neroztahovala nohy před největším grázlem v dosahu, moh jste se teď věnovat pletení, tu flašku bych pil sám a Radka by si nemusela brát chlapa, kterej zabil asi tisíc lidí.“

Jo, chápete správně, tohle měla bejt žádost vo ruku vaší dcery. A vzhledem k tomu, co jsem vám právě řek, zvažte dobře, co mi vodpovíte. Svatba totiž bude. Votázka je, jestli na ní budete vy. Nebo jestli vůbec

budete.“ A pak jsem ten monolog doplnil žraločím úsměvem.

Uznávám, tohle jsem si měl asi nechat na pozděj, protože doktor zase začal střídat barvy, jak světla na řetízáku.

„Hele, tatínku, nadechněte se,“ uklidňoval jsem ho.
„Nesmíte si to tak brát. Zase budete vědět, že vo dceru i vnučku bude postaráno. Po všech stránkách. Rozhodně se mnou budou v bezpečí, a abyste byl klidnej, rovnou vám řeknu, že násilí na ženách a dětech se mi hnusí. I když je to někdy nezbytný. No a taky jsem vydělal celkem slušný prachy, takže budou vobě i zajištěný. Vlastně to mohlo všechno dopadnout vo dost hůř.“

„Za co mě trestáš?“ položil votázku doktor, ale nechal jsem jí bez vodpovědi, protože tutově nepatřila mně. V takovejch chvílích se většinou i vědci, lékaři, a dokonce i zarytý ateisti uchylujou k bohu. Je to zvláštní paradox, ale znáte to pořekadlo vo tonoucim. Nicméně jsem na to navázal a pokračoval dál, protože víc šoufl už mu zaručeně nebude a zase nejsem až takovej zmrđ, abych ho chodil trápit nějak vopakovaně na etapy. Teda pokud by si to vyloženě něčim nezasloužil.

„Rozhod jsem se, doktore, že koupim barák,“ pokračoval jsem. „Navzdory všem předsudkum, který ke mně chováte jsem vlastně docela skromnej kluk, kterej si našetřil slušnej peníz. Já jsem teď v pronájmu, v takový kůče, tak to vypovim, tudíž se mnou žádněj problém nebude. Radčín kvartýr prodáme přes realitku a tenhle

váš asi taky, co? Teda jestli nepotřebujete svůj vlastní prostor na nějaký úchylárny. Ne? Dobře. Mrkněte sám,“ řek jsem a hodil na stůl plány. Doktor se na ně vdevzdaně zadíval.

„Budete mít ložnici s vlastní sprchou a velkou pracovnu se samostatným vchodem, máchal jsem prstem v plánu. Nastěhovat se můžem skoro hned, původní majitel to postavil, ale pak mu do toho něco přišlo, tak to zase rovnou prodává. Ale hlavně, doktore, budete těm našim milovanejím holkám furt na blízku. Voni to voceněj, vsadte se. A já taky, protože je mi jasný, že komunikace s desetiletou holčičkou asi nebude tak úplně můj šálek kávy. Jsem rozhodnutej se ze všech sil snažit, ale víte, jak to je, doktore. Dobrou radu zdarma vodmítne jenom pitomec. A já si troufám říct, že moje ego už dávno není tak malicherný, abych se vymezoval proti dědečkovi. Jak jste na tom vy?“ Ale než mi stačil odpovědět, a já vim, že chtěl, položil jsem další otázku.

„Tak co, pudete do toho? Co?“

Doktor vypadal v ten moment dost ztuhle. Asi jako ty figuríny vod Piper Doll, teda za předpokladu, že by někdo chtěl šukat padesátiletýho, připlešlýho tatíka s kostěnejma brejlema. Nechal jsem ho dejchat jak červený víno a hodil jsem do sebe panáka, protože mi z toho žvanění vyschlo v hubě.

„Podívejte se, doktore, nechci tu vodpověd' hned,“ sdělil jsem mu, abych mu ukázal, že nejsem člověk, kterej by někomu klad nějaký smrtelný ultimáta. „V sedum je večere v Budvarce, prej jste udělanej do vepřovýho

kolena. Vobjednal jsem je předem. Hadry si vemte neformální, ale přijďte včas. Musíme holkám ukázat, že vo ně fakticky stojíme. Ženy u mužů dochvilnost voceňujou. Možná je to proto, že jim to samotnejm moc nejde.“ Doktor jen tiše seděl, tak jsem mlel dál.

„Já to ale chápu. Když potřebujete minimálně hodinu jenom na to, abyste mohli vopustit kvartýr a venku vás přitom nezatkli za nepodobnost člověku, není život sranda. Já to vážně respektuju a vy byste měl vzhledem ke své práci taky. Takže v sedum. A pak mi večer v klidu řeknete, jak jste se rozhod. Nechci na vás tlačit. Chápeme se? Žádnej pres. Jinak tu flašku si tu nechte, ale doporučoval bych vám se na ní už dneska vysrat, jestli chcete večer dorazit v nějaký rozumný kondici. Ale to vy asi víte sám líp. Jste přece doktor.“

Pak jsem se zved a vypad, protože co mělo bejt vyřčený, vyřčený bylo, a zbytek už musí zařídít ta nekonečná kunda. Myslim tím samozřejmě vesmír.

U večere jsem sbíral body jak Pacman. Teda jako já začal skórovat už před večerí, ale až tam to vzalo ten řádnej efekt. Zašel jsem totiž nejdřív do vobchodu s voblečením, vokamžitě nakráčel k nejvošklivější prodavačce na place, vykouznil jsem disneyovskej úsměv a požádal jí vo pomoc. Vyšlo to. Už jsme se vo tom myslim bavili, vošklivky jsou vstřícny. Je to jejich jediná možnost nezemřít sama a marná.

Když jsem přidal srdceryvnej příběh vo nadcházející večerí s desetiletou dcerou, na kterou bych chtěl

zapůsobit a neudělat jí vostudu, měl jsem vyhráno. Holky milujou snaživý tatínky. Dost dobře teda nechápu, jak se slučuje jejich představa vo ideálním fotrovi s tím, že ho vypálí v převlíkací kabince, ale zeptám se na to pozděj doktora. Je to jedna z věcí, který teď jako rodina můžu využívat bezplatně.

„Pozval jsem i dědečka,“ prohlásil jsem se širokým úsměvem oběma holkam, když jsem si sedal ke stolu. Lucii to potěšilo. Tak jsem přiložil. „Přece jen se o vás staral, když jsem tu nebyl, a to mu nemůžu nikdy ničím splatit. Proto jsem mu navrhl, jestli by s náma taky nechtěl bydlet v domečku.“

„Ty máš domeček?“ vokamžitě zareagovala Lucie. Našpulil jsem rty, přesně jako to dělaj nafoukaný děti, když maj nějaký tajemství a kejvnul. Lucie se usmála a podívala se radostně na Radku. Ta jenom zakroutila hlavou. Pochopila, co hraju za hru. Navíc jsem kopal i za ní.

„Víš, Lucie, ten domeček ještě úplně nemám. Ale chtěl bych. Jenže mě napadlo, že by bylo fajn, abys ho vybrala ty. Doufal jsem, že bys mi mohla pomoct. Já jsem na tyhle věci úplně nemožnej.“

Fungovalo to. Jak by ne. Kolik rodičů vás nechá v deseti letech vybrat barák? Teda abyste tomu rozuměli, barák už jsem zaplatil, teď už bylo jenom na Radce a doktorovi, aby Lucii nasměřovali. Ale úplný šmářko to nebylo. Barák byl skutečnej. A hlavně už stál.

Večeře byla fajn, ale klid v duši jsem měl až vo pár dní pozdějc, v momentě, kdy se Lucie postavila doprostřed domu a s grácií filmové hvězdy prohlásila: „Tenhle chci.“ Já, doktor i Radka jsme na sebe spiklenecky mrkli.

„V tom případě si můžeš začít vybírat barvu pokojíčku,“ sdělil jsem svý dceři a vrazil jí do ruky vzorník barev.

„Chcete taky?“ nabídl jsem druhéj vzorník doktorovi. Jenže toho zase přepadla ta divná nálada s gumovym ksichtem. Naštěstí Lucie vyřešila jeho rozpaky, když prohlásila: „Neboj dědo, vyberu něco i tobě, ať to tady nemáš tak smutné jako doma.“

Ta malá holka je zlatíčko. Skvěle se doplňujeme. Moje zkaženost a její nevinnost z nás dělaj ve výsledku dva průměrný lidi. Jako čekal jsem to vo dost horší. Znáte malý holky. Něco jim přeletí přes nos, šprajcnou se a nehnete s nima ani párem volů. Ale Lucie ne. Byla fakt zlatá. Skutečnost, že se najednou vobjevil fotr, vzala za hotovou věc, neměla v plánu nějak trucovat, a hned mi začala říkat tati. Když to řekla poprvý a Radka se na ní překvapeně podívala, pohodila ramenama jako velká dáma a pronesla něco, co by mi za normálních okolností asi vehnalo slzy do očí. A protože toho nejsem schopnej, pomoh jsem si Mattonkou. Jsem totiž dobrej táta. Chci jim bejt. Muj fotr byl nebetyčnej zmrđ, kterej minulej tejden konečně v bolestech zhebnul, ale ani to mě nemohlo tolik dojmout jako ta malá, blondřatá rozumbrada.

„Nedívej se tak na mě, mami,“ prohlásila totiž. „Jednou je to můj táta, tak nevidím důvod, proč mu tak neříkat.“

Sama jsi říkala, že to není jeho vina, že tu s námi nebyl. A já jsem ráda, že tu teď je. Jsi taky ráda?“

No není ta malá mrška sladká? Brečíte, co? I bez Mattonky. Srabi.

Když jsem si setřel falešný slzy, vobejmul jsem jí a za jejíma žádama poslal zdviženej palec doktorovi. Tohle byla jeho práce. Říkám to furt. S chytřejma lidma je všechno jednodušší. Chápou jak votevřený, tak skrytý výhrůžky, a snaží se přizpůsobit. Evoluční typy.

S Radkou to bylo úplně jednoduchý. Kolikrát jsem jí musel dát ruku přes pusku, když jsem jí ukazoval, co jsem se ve světě naučil dělat s jazykem a tak. Její vděčnost a spokojenost jsem cejtíl pokaždý, když se mému žaludu snažila představit svoje mandle. Pro doktora jsem ale nic zvláštního neměl. Jasně, moh jsem mu věnovat úplně nověj pohled do mého světa, ale i přes jeho spolupráci jsem si nebyl jistej, že by mu z toho nejeblo. A tak jsem se na tohle téma rozhod mluvit výhradně s Radkou. A ani jsem se do toho nemusel nijak moc nutit. Zeptala se sama.

Leželi jsme v posteli, byla neděle, Studio Kamarád i po letech vodvádělo výbornou práci a já jsem svý nastávající dopřával snídani do postele. Znáte to. Když ptáčka lapají...Ale ne. Prostě mi to jen přišlo milý.

Radka byla nadšená. Táta jí asi pomáhal, jak to šlo, ale čestvě upečenou bábovku s dokonalou dominikánskou kávou a údajně stoprocentním džusem jí asi do postele

nenosil. Já jo. Vstal jsem v pět, upek jedinou věc, kterou jsem se jako kluk vod mámy naučil a namlel kafe, který jsme si vždycky dávali s Mariou a já ho úplně náhodou nedávno sehnal v takovym zapadlym krámečku v Biline, kam jsem si jel vyměnit baterku do hodinek, protože ten vopičák v Prioru se na to necejtíl. No ale ani já jsem netušil, že se musí baterka vyměňovat ve vakuu.

Džus jsem našel v naší nový dvoukřídly lednici a zřejmě ho tam dala sama Radka. Ale i tak jí potěšilo, když ho vobjevila na podnose nalitej ve vorosený sklenici. Prostě idyla. Tim samozřejmě nemám na mysli verše z vesnickýho prostředí ve stylu Theokritovejch krátkejš pastorálních básní. Čumíte, co? Jsem teď úplnej vzdělanec. Hodně jsem poslední dobou čet. Ale zpátky k zásadnímu rozhovoru.

Radka si vykasala polštář, vopřela se vo něj zádama, uždíbla kousek bábovky a vouchutnala. Pak překvapeně zvedla vobočí a zakousla se pořádně. Když si k tomu srkla kafe, začala vyzvídat. Rozhod jsem se, že tu hru budu hrát, dokud se to celý nezačne stavět na zadní.

První, co jí samozřejmě zajímalo, bylo, jestli jsem měl nějaký ženský. Byla to past. Musela si vod poslední všimnout, že jo. V base a v armádě vás tyhle čuňačinky nenaučí. I když...

Přiznal jsem přesně dvě džibutský prostitutky, Mariu a neurčitý množství holek z Míru. Nijak jsem to nerozváděl. Pamatujte si, když už to nemůžete hodnověrně popřít, nezabíhejte do detailů. Jenom to zhoršíte.

Jak jsem předpokládal, štětky a zoufalky na jednu noc jí naprosto nezajímaly, takže jsem vynechal i tu vošklivku, co mi pomáhala vybrat vohoz na večeri v Budvarce. Mimochodem, byl jsem v tý restauraci nejlíp voblečený člověk. Francie vás prostě prostoupí, ať chcete, nebo ne.

S Mariou to bylo horší. To nebyl žádný dočasný kryt na žalud, to byl vztah. Je zvláštní, že ženský, který v takové vztah celý život usilují, se ho vlastně ve výsledku bojí. Dokonce jsem měl pocit, že když jsem se Radku snažil uklidnit tím, že Marie nezná ani moje pravý jméno, natož pak adresu, rozčílilo jí to. Možná se pokusila vcejtít do její kůže. To by vlastně nebylo vůbec špatný, protože Marie měla tu správnou, vrozenou barvu, která nepotřebuje sluneční paprsky nebo solárko a nahá ani tak nevypadá jako zebra, co se dala na punk řízlej impresionismem.

Napadlo mě, že Radce možná došlo, že by se jí mohlo stát to samý, což je samozřejmě nehorázná blbost, protože Radka moje pravý jméno přece zná. Vim to, protože jsem jí viděl, jak ho dopisovala na formulář ke změně v rodným listu naší nádherný dcery Lucie.

Snažil jsem se z toho vykrotit, jak jsem nejlíp uměl a v duchu si udělal červeně podtrženou poznámku, že bych měl za doktorem zajít co nejdřív. Možná že to není zrovna vztahovej vodborník, ale je to přece jeho dcera. Nějaký triky, jak na ní, by mi poradit moh. Pokud teda není úplně marnej.

Pak přišla řeč na práci. Jak jinak. Prozradil jsem jenom to nejnnutnější. Byl jsem voják. Věčně jsem někde hlídkoval a pak učil ty mladší. Tečka. Ale pak se zeptala na Jirku. Němě jsem přitakal, když se zeptala, jestli jsme byli v legii spolu. Taky jsem jí potvrdil, že tam Jirka pořád je.

„To víš, Radunko, Jirka nemá žádný děti, ještě si může pořád hrát na vojáky,“ snažil jsem se to úmyslně zlehčit. Jenže pak to přišlo.

„A co ten třetí kluk?“

„Jakej třetí?“

„Ten, co zdrhnul s váma,“ řekla s kamenným výrazem a probodla mě vočima.

Víte, jak je těžký, přemejšlet rychlostí světla? Říct, či neříct? Toť votázka. Toť vo co tu běží. Musíte zvážit všechny pro a proti ve zlomku vteřiny, protože jakýkoliv zaváhání by mohlo bejt, a taky bude naprosto mylně vykládáno. Jasně, před ženou svýho srdce byste neměli mít žádný tajemství. To je samozřejmě ale jen zábavná teorie.

Ty vole, jsou přece tajemství a tajemství. Něco jinýho je přiznat, že každý sudý úterý chodíte na louku pouštět s partou stejně pošahanejch dětinů modely dvojplošníků, nebo že je vám u televize dobře s tangama vaší mámy. Úplně jinej level je vypálit z voleje: „Jo tenhle kluk. Tak tomu jsem do čela zatlouk zábradlí a poslal ho nákladním vlakem někam do piče. Ne, netušim, kam to jelo.“

Následná reakce by mohla bejt dost nepředvídatelná. Anebo právě navopak. A není přece třeba pokazit si radost z vobjevený dcery tím, že někam zakopete její matku.